

at blive staaende ved en ringere Lov, naar det er muligt at faa en bedre. Endvidere er der den Fejl ved Tillæget, at det overlader til Kommunalbestyrelserne at afgøre, om der er Trang til Skolebespisning. Naar man nu ved, at i de Kommuner, hvor Højre har Flertal, vil Bepisningen ikke blive praktiseret, saa tør man ikke lægge denne Sag i de Kommuners Haand, der regeres af Højre, og derfor er der al Grund til at sørge for, at Loven gør det til en Pligt for Kommunerne at lade sultne Børn bispise. Der er ogsaa den Fejl ved Tillæget, at det indsætter den private Velgørenhed som en Faktor ved Bepisningen. Jeg er overbevist om, at den private Velgørenhed har Ærinde saa mange andre Steder, at den er mere end tilstrækkeligt optaget, og jeg er endvidere overbevist om, at den private Velgørenhed aldeles ikke magter Skolebørns Bepisning. Af den Grund tror jeg, den private Velgørenhed ikke skal have noget med den Sag at gøre. Men den største Fejl ved Tillæget er, at det stryger Statstilskuddet til Kommunerne, thi derved berøves Kommunerne en Adgang til at tage Initiativ. Kommunernes Interesse for denne Sag svækkes, hvis ikke Staten yder dem et Tilskud dertil.

Det er disse Grunde, der har bestemt os til at føre denne Sag ned i Folketinget igen, og vi gør det med Haab om et godt Resultat. Da Lovforslaget i sin Tid var til Behandling i Folketinget, tog den nuværende højtærede Konseilspræsident sig med stor Alvor og Kraft af Sagen og sagde blandt andet, at Spørgsmaalet om Skolebørns Bepisning er et af Demokratiet's fundamentale Spørgsmaal, fordi det drager Grænsen mellem dem, der er Demokrater, og dem, der er Demokratiet's Fjender. Det var en meget kraftig og alvorlig Udtalelse, og det giver mig Haab om og Tro paa, at den høje Regering vil tage sig af denne Sag med Interesse. Den tidligere radikale Kultusminister udtalte sig i sin Tid med stor Velvillie og Styrke om denne Sag, og jeg haaber paa den samme Varme hos den nye Kultusminister. Jeg gør ogsaa Regning paa at faa Støtte hos hele Venstrepartiet. Jeg synes, at den Omstændighed, at Landstinget har afvist et Forslag, der var vedtaget af hele Folketinget, maa gøre, at Venstre slutter sig stærkt om denne Sag. Den Maade, hvorpaa Landstinget har behandlet Forslaget ved pure at afvise det til Trods for, at det kom her nede fra med alle Stemmer, synes jeg burde varme Venstres Hjerte for Skolebespisningssagen. I hvert

Fald er jeg overbevist om, at det ærede Medlem for Bækkekredsen (L. Rasmussen), som tidligere var Venstres Ordfører i denne Sag, ikke føler mindre varmt for den nu. Han har altid vist Sagen stor Interesse, og jeg tror at turde haabe paa, at det, at Landstinget har taget saa uheldigt paa denne Sag, vil bidrage til, at hans Kærlighed til den ikke formindskes, men snarere forstærkes. Jeg gør Regning paa meget stor Hjælp fra det ærede Medlem i denne Sag.

Der er under Sagens mange Behandlinger her i Tinget fremsat en Mængde Oplysninger om Arbejdsløshed, om Nød, om Sult, om, hvorledes Forholdene er i Udlandet o. s. v., o. s. v., men jeg skal ikke trætte Tinget med at komme ind paa alle disse Ting. Jeg tror, at Lovforslaget vil faa en forholdsvis kort Behandling her, og jeg skal derfor indskrænke mig til at nævne, at man ved at studere Aktstykkerne i Skolebespisningssagen vil kunne faa Oplysning om alt, hvad der taler til Fordel for Lovforslagets Gennemførelse. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at endnu i August Maaned, altsaa i Sommersæsonen, var der her i Landet 4,000 arbejdsløse, 4,000 Familier, hvis Skæbne var afhængig af, at deres Forsørgere fik Arbejde. Ærede Medlemmer vil kunne se, at de sociale Forhold er saadanne, at man i meget høj Grad bør have sin Opmærksomhed henvendt paa den sociale Lovgivning. Dertil kommer, at vi vistnok staar overfor en stigende Arbejdsløshed. Fra forskellige Lande i Europa meldes, at Arbejdsløsheden er stigende, og efter de foreliggende Beretninger er der ogsaa Grund til at frygte en voksende Arbejdsløshed i Indlandet. Det bør bidrage til, at vi slutter os til denne Sag og i det hele taget gør, hvad vi kan, for at hjælpe de nødlidende Familier, som uforskyldt maa bære Arbejdsløshedens tunge Byrde.

Hvert Aar dør der her i Landet 1,100—1,200 Børn i Alderen 5—15 Aar. Jeg har ikke Tallene for den egentlige skolepligtige Alder, men den anførte Alder vil omtrent falde sammen med denne. I de 18 Aar, vi har talt om denne Sag, er der død over 20,000 Børn i den Alder. Jeg vil ikke sige, at alle disse 20,000 Børn er døde af Sult og Elendighed — det er naturligvis ikke Tilfældet —, men jeg tror at turde sige, at de daarligere sociale Forhold i høj Grad har bidraget til denne store Dødelighed. Det er en sørgelig Tanke, at 20,000 Børn i den Alder, hvor de skulde være sunde og